

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. Кюстендил, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско дело № 20221500500221 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба с вх. №1384/17.02.2022 г. подадена от „Балканфарма – ****“ АД с ЕИК *****, чрез пълномощника адв. С. А., със съдебен адрес: гр. ****, ул. „** ****“ № ***, срещу решение № 64 от 26.01.2022 г., постановено от РС – Кюстендил по гр.д. № 1867/2021 г. по описа на същия съд.

С посоченото решение № 64/26.01.2022г. постановено по гр.д. № 1867/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, „Балканфарма – ****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. “****“ № *** е осъдено да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. “*****“ № ***, представлявано от Р. И., сумите, както следва: 144.00 лв. с ДДС . дължимо възнаграждение по фактура №0000005700/10.02.2020г. за транспорт на ПВЦ изрезки за периода от 01.02.2020г. до 10.02.2020г., заедно с мораторни лихви за периода от

10.04.2020г. до деня, предхождащ датата на предявяване на иска - 29.07.2021г., в размер на 4.48 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от момента на предявяване на иска до окончателното изплащане, 1720.32 лв с ДДС по фактура №*****/10.02.2020г., за извършено предварително третиране на отпадъци, заедно с мораторни лихви за периода от 10.04.2020 г. до деня, предхождащ датата на предявяване на иска – 29.07.2021г. в размер на 144.00 лв., ведно със законната лихва върху тези суми от момента на предявяване на иска до окончателното й изплащане; 298.80 лв. с ДДС по фактура № 0000005702/10.02.2020г. за извършен транспорт на отпадъци по депо, заедно с мораторна лихва за периода от 10.04.2020 г. до деня, предхождащ датата на предявяване на иска – 29.07.2021г. в размер на 14.28 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от момента на предявяване на иска до окончателното и изплащане; - 297.47 лв. с ДДС по фактура №0000005703/10.02.2020г. за такса за депониране на 6.96 тона отпадъци, заедно с мораторна лихва, за периода от 10.04.2020г. до деня, предхождащ датата на предявяване на иска – 29.07.2021г., в размер на 9.25 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, от момента на предявяване на иска до окончателното и изплащане. Съдът е осъдил „Балканфарма- ****“ АД, ЕИК **** да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. “****“ № 2, представлявано от Р. И., сумата в размер на 862.70 лв., разноски за производството.

С определение № 206 от 28.02.2022г. е отхвърлена като неоснователна, молба с вх. № 855 от 01.02.2022г. подадена от адв. П. П. от АК - ****, със съдебен адрес гр. ****, ул. “****“ 43а, ет. 2, ап. 3 в качеството на пълномощник на „****“ ЕООД, ЕИК **** съдържаща искане за изменение на решение № 64 от 26.01.2022г., постановено по делото, в частта, в която „Балканфарма – ****“ АД е осъдено да заплати направените от „****“ ЕООД съдебни разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 414.28 лева, чрез заплащане на адв. възнаграждение в размер на 1550.00 лв.

С въззивната жалба на „Балканфарма –****“ АД се твърди неправилност на обжалвания съдебен акт, поради нарушения на съдопроизводствените правила, неправилно прилагане на материалния закон и необоснованост. Оспорва се възможността за присъждане на законна лихва, като обезщетение за забава върху начислена, като мораторни лихви сума. Като е представена част от мотивите на постановения съдебен акт - стр. 7, относно приемането за въведено в процеса твърдение, за разваляне на договора, чрез писмо с изх. № 299/14.04.2020г., с което е известно изпълнителя, че ако в 7-дневен срок „***-****“ ООД не отстранят недостатъци по изпълнението, договорът ще бъде развален, се поддържа допуснато от първоинстанционния съд нарушение на правилата, за извършване на доклад по спора – чл.146, ал.1 т.1 ГПК, тъй като не са посочени адекватно и изчерпателно обстоятелствата, от които произтичат претендираните права и възражения – нарушение на чл.146, ал.1 т.1 ГПК, не е отразено правилно кои права и обстоятелства се признават,

в съответствие с предвиденото в чл.146, ал.1 т.3 ГПК, не е отразено кои права и обстоятелства не се нуждаят от доказване – чл.146, ал.1 т.4 ГПК и не е указано на страните, кои от твърденият от тях факти не сочат доказателства – чл.146, ал.2 ГПК. Във връзка с изложеното е заявено, че ищцовата страна, като частен правоприемник на „*** – ****“ ООД, като цесионер по процесния договор, не е оспорила, получаването на посоченото писмо 299/14.04.2020г. и предизвестие с изх.№317/24.04.2020г., отправени до „*** – ****“ ООД. Предвид допуснатото нарушение по делото са представени и се прави искане за приемането на писмо изх.№299/14.04.2020г. и Предизвестие изх. №317/24.04.2020г., както документи, установяващи връчването им – обратна разписка и товарителница. Поради нарушения на съдопроизводствените правила и с оглед на дадено от ответната страна потвърждение за получаване на посочените две писма и знание относно съдържанието се прави искане да бъдат приети, като доказателство: писмо с изх. № 8/21.04.2020 г. от „***-Дуптща“ ООД до „Балканфарма – ****“ АД гр. ***, и Писмо с изх. N° 13/22.QS.2020г. до Съвета на директорите на „Балканфарма - ****“ АД от които е видно, че „***-****“ ООД е получило и е запознато с Писмо с изх. №299/14.04.2020 г., и Предизвестие с изх. № 317/24.04.2020 г., отправени от въззивната страна „Балканфарма - ****“ АД до „*****“ ООД, като ответното дружество взема становище и отношение по получените писма. Непосочването на тези доказателства в първоинстанционното производство е обосновано с извършените от първата инстанция, съществени нарушения на съдопроизводствените правила, и в частност на правилата за изготвянето на доклада по делото и неговото задължително съдържание, съгласно правилата на чл. 146 ГПК.

Сочи се нарушение на относими правни норми, свързани с преценка валидността на представения по делото договор за цесия. Въпреки правилната преценка на съда, че по делото са релевиращи две основания за нищожност на процесния договор за цесия, а именно - липса на съгласие за сключването му, доколкото страните не са се договорили по елемент от същественото му съдържание - да бъде ли същият възмезден или не /като в договора има явно противоречие/, и абсолютна симулативност на договора, създаваща само привидност на настъпилия от сделката ефект, като в действителност договорът не е произвел действие в отношенията между страните и титуляр на процесиите вземания е останал „*****“ ООД, изводът, че визираните пороци на договора не се налице се оспорва като неправилен и необоснован. В подкрепа на тезата си жалбоподателят сочи следните обстоятелства: липса на съгласие по един от съществените елементи на договора за прехвърляне на вземания, а именно относно възмездността на договора и заплащането на цена за придобиване на вземанията. Сочат се вътрешни противоречия в договор, с оглед съдържанието на чл. 1 от същия, където е записано, че цедентът прехвърля безвъзмездно на цесионера вземането си от „Балканфарма - ****“ АД придобито на основание Договор от 01.02.2018 г. подписан между „***-****“ ООД и „Балканфарма - ****“ ООД по издадени фактури със следните номера: 11324; 11325; 11326; 11327; 11342; 11343; 11344; 11345; 11360; 11361; 11362; 11363; 5700; 5701; 5702 и 5703." и чл. 2 от договора, според който „Цесионера се съгласява да придобие вземането на Цедента към 01.06.2020г. в размер на 23 975,84 лева срещу цена в размер на 5 000 лева, която е платена в брой преди датата на подписване на настоящия договор. Езиково и систематично тълкуване на съществените уговорки на договора за цесия относно това дали договорът е възмезден или безвъзмезден (текстовете на чл. 1 и чл. 2 от договора за цесия), изключва според въззивника извод за съвпадение на насрещните волеизявления на страните, което по своята правна същност се приравнява на липса на съгласие. Независимо от разнообразието на основанията, на които цесията се извършва (продажба, дарение, даване вместо изпълнение и др.), определеността, респ. неоределяемостта съдържанието е условие за валидност на всяко от тях. Наред с визираните

пороци на сделката, като основание за нищожност на същата се сочат и други пороци - абсолютна симулативност и привидност - основание за прогласяване на нищожност съгласно чл. 26, ал. 2, изр. 1, in fine. Като значими при преценка валидността на сделката, които следва да бъдат взети предвид при съобразяване правилото за разпределение на доказателствената тежест на основание чл. 154 ГПК, на което се е позовал първоинстанционният съд се сочат, следните факти – представителите на двете дружества се намират в роднинска връзка, „Балканфарма - ***“ АД не е страна по процесния договор за цесия, не може от него да се очаква да разполага с т.нар. обратно писмо/contr letter/, което да разкрива действителната воля на страните по договора за цесия, не може да се очаква същият да е възприел лично /чрез негови представители, служители или други лица/ или да разполага с лица, които са присъствали при уговаряне и сключване на процесния договор за цесия и са възприели лично действителната воля на страните по договора за цесия, а именно - да сключат привидна сделка за цесия, чрез която да дерогират арбитражната клауза от процесния договор от 01.02.2018 г., сключен между „Балканфарма - ***“ АД и „***- ***“ ООД в изпълнение на ЗУО, нелогично е да се изисква и очаква това дружество, като трето лице, стоящо извън лицата сключващи договора за цесия, да може да ангажира гласни доказателствени средства, а именно да сочи свидетели, които да установят обстоятелства относно действителната воля на страните по договора за цесия и неговата привидност – негови представители или служители т.е. преки доказателства са малко вероятно, което налага по внимателна преценка на косвените индиции свързани с въведеното възражение и значението на сделката, в правната сфера на дружеството. Жалбоподателят настоятелно поддържа, че договорът за цесия е абсолютно симулативен, защото страните по него не са целели настъпването на каквито и да било правни последици, свързани с него, а единствено да създадат едно привидно правоотношение на обвързаност. Целта на договора се разкрива според същия в желанието да се дерогира арбитражна клауза в договора между цедента и представляваното от същия дружество - ответник - чл. 23 от Договор № 15/01.02.2018 г. Във връзка с изложеното се сочи и обстоятелството, че сред писмените доказателства, представени с исковата молба, фигурира Покана за доброволно изпълнение на парично задължение, изх. № 22/24.06.2020 г., изпратена от „***-***“ ООД до „Балканфарма - ***“ АД, с която се отправя искане да бъде заплатена сумата от 23 975,84 лв., формирана от задължения по Договор № 15/01.02.2018 г. Именно това вземане в размер на 23 975.84 лв. се твърди, че е предмет на договора за цесия между „***-***“ ООД и ищцовото дружество, като процесните фактури са измежду изрично изброените фактури, от които това вземане е образувано – поканата е изпратена от цедента след сключване на договора за цесия, такова поведение не съответства на обикновената житейска логика, законният представител на „*****“ ООД г-н Кольо Илиев е баща на законния представител на „***“ ЕООД г-жа Р. И.. Друг факт сочещ на привидност - чл. 3 от договора за цесия, цедентът се е задължил да уведоми длъжника за цесията в срок от 2 месеца, а съгласно чл. 3.1 да предаде на цесионера намиращите се у него документи, които установяват вземането. Като значимо обстоятелство, което следва да бъдат взети предвид, като обуславящи според своята същност и взаимна свързаност нищожност на сделката е уведомление за цесията изпратено до „Балканфарма-***“ АД /като такова е представено от цесионера с исковата молба/, вместо това на 24.06.2020 г. - близо месец след сключването на договора за цесия, цедентът е отправил до длъжника покана за доброволно изпълнение на прехвърленото вземане, като изрично е претендирал, че е титуляр на вземането и изпълнението следва да се извърши по сметката на дружеството-цедент. Предвид посочването в поканата на номерата на процесните фактури, очевидно цедентът не е изпълнил и задължението си по чл. 3.1 от договора за цесия да предаде на цесионера

намиращите се у него документи, установяващи вземането. В поканата цедентът е заявил и намерение за съдебно претендиране на вземането при липса на доброволно изпълнение, т.е. намерение да не се съобрази с уговорената в чл. 23 от договор № 15/01.02.2018 г. арбитражна клауза. Разгледания договор е определен като акт на постигнато вътрешно съгласие сделката да не прояви правните си последици, насочено единствено към създаване на привидност, че вземането е прехвърлено с цел преодоляване на посочената арбитражна клауза в договора между цедента и ответното дружество.

Останалите доводи за неправилност на решението са свързани с незаконосъобразност и необоснованост на извода, свързан с преценката на съда на обстоятелствата, свързани с изпълнението на договора, предвид спецификата на същия –чл. 258 и сл. от ЗЗД, които са приложими към процесния договор, сключен в изпълнение на ЗУО, и по-конкретно разпоредбата на чл. 265 ЗЗД. Становището на въззивника е, че в съдържанието на договорените престации се включва и спазването на разпоредбите на ЗУО-специален закон, регламентиращ дейностите по управление на отпадъците, както и издадените въз основа на същия подзаконов нормативни актове – за което са налице доказателства с оглед решение №100/04.06.2020г. по КАНД №61/2020, по описа на АС – Кюстендил, наказателно постановление № 20-А-S/24.06.2019г. издадено от Директора на РИОСВ – Перник за нарушение от страна на „*** – ****“ ООД на правила на ЗУО, по конкретно чл.38, ал.1 от ЗУО – доказващи, че изискванията свързани с осъществяване на посочената дейност, произтичащи от този закон не са спазени. Нарушението е извършено през времетрае на договора и засяга дейността, която се явява задължение за изпълнителя по договора. Твърди се неизпълнение, което поражда права за възложителя – ответник, които следва да бъдат упражнени по реда на чл. 265 ЗЗД. С посоченото нарушение е обосновано твърдение, за възникнало право за намаление на възнаграждението, разваляне на договора в срок от 6 месеца, започнал да тече от датата на обявяване на влязло в сила решение № 100/04.06.2020 г. по КАНД № 61/2020 г. по описа на Административен съд – Кюстендил, предвид публичността на последното. По силата на Договор №15/01.02.2018 г. ответникът „Балканфарма - ****“ АД е предавал генерираните в своята производствена дейност отпадъци (класифицирани надлежно съгласно Наредба На 2/23.07.2014 г. относно класификацията на отпадъците) на „***-****“ ООД. В качеството му на изпълнител по договора „***-****“ ООД се е задължило да приема генерираните от „Балканфарма - ****“ АД отпадъци, да ги транспортира до своя собствена площадка, да извършва предварително третиране на отпадъците (сортиране, разделяне, балиране), а получения нерециклируем отпадък, получен от отпадъци с код 20 03 01 и третиран отпадък с код 15 01 05, да транспортира до и да депонира в Регионално депо за ТБО - гр. ***. Тъй като липсва реално получаване – предаване на работа според въззивника, презумпцията по чл. 264, ал. 3 ЗЗД е неприложима. Възложителят не е изразил признание, нито изрично, нито с конклюдентни действия, още по малко след узнаване за съществуване на скрити недостатъци в работата на изпълнителя, като е налице изрично непризнаване на извършената работа, чрез две писма от април 2020г., отправени до изпълнителя „*** – ****“ ООД, като е предупредил, че смята да развали договора при неизпълнение в допълнителен срок на неизвършеното от изпълнителя и впоследствие е развалил договора, воля за което е отразена в отговора на исковата молба. Сочи двете писма от април 2020г., в които била изразена трикратно воля за разваляне на договора (в първото писмо определен допълнителен срок за изпълнение, след който счита договора за развален, с второто уведомяване на изпълнителя, че договорът е развален, като възражение за лошо изпълнение се съдържа и в отговора на исковата молба от октомври 2020г. (лошо изпълнение в качествено отношение, приравняващо се

на пълно изпълнение), при отчитане на законовото ограничение възражението да бъде направено в рамките на 6 месеца, считано от постановяване на решение №100/04.06.2020г. по КАНД №61/2020г. по описа на АС – Кюстендил, т.е, считано от 04.06.2020г., с отговора на исковата молба през 2020г. Нарушението от своя страна, е определено, като причина за настъпили имуществени вреди, както и неблагоприятно отражение върху репутацията на длъжника. По силата на чл. 18 от Договор №15/01.02.2018 г. „Балканфарма – ***“ АД била поела задължение – получените отпадъци да се третираят съгласно Закона за управление на отпадъците и подзаконовите нормативни документи по управление на дейността с отпадъци. Предадените отпадъци с код 20 03 01 и 15 01 05 не само, че на са били транспортирани до Регионално депо за ТБО - *** за депониране, но съвсем неправилно са били извозвани и изхвърлени на общински ПИ с кадастрален идентификатор 20763.51.11. Сведения за допуснатите нарушения според жалбоподателя могат да бъдат извлечени от многобройни статии и видеоматериали – посочени са електронни сайтове и представени отделни пасажи от тях – представляващи по същество признания от К. И. за допуснатите нарушения. Обстоятелството, което следва да бъде отчетено според въззивната страна е, че в района на *** няма друго предприятие от фармацевтичната индустрия, а „Балканфарма- ***“ АД е работила в този период , както и по време на пожара под автомагистрала „Струма“ единствено с „*** – ***“ ООД, като лицензирано по ЗУО дружество – „*** – ***“ ООД изпълнявало недобросъвестно и некачествено задълженията си по договора, не само за процесните количества отпадъци и визирания период, но и за много по- дълъг период и по – голямо количество отпадъци. Тъй като осъщественото изпълнение по договора е в изразено противоречие с предвиденото в чл. 18 от договора, допуснатото неточно изпълнение е равносилно на пълно изпълнение, а не както е първоинстанционният съд приема, че то е довело до позитивен резултат на част от уговореното, като са извозени генерираните при производствената дейност от ответника отпадъци. Неизпълнението според ответника се изразява в това, че отпадъците нито са транспортирани до площадка на „*** ***“ ООД, нито са претърпели дейност по предварително третиране (сортиране, разделяне, балиране) нито получения нерещиклируем отпадък, получен от отпадъци с код 20 03 01 и отпадък с код 15 01 05, са транспортирани и депонирани в Регионално депо за ТБО – гр.***, т.е налице е пълно изпълнение на договорните задължения на „*** – ***“ ООД, въпреки предоставената възможност съгласно писмо от 14.04.2020г. действия по отстраняване на недостатъците не са били предприети. Подчертано е съдържанието на писмо изх. № 299 от 14.04.2020 г., отправено до „*** – ***“ ООД, писмо изх. № 8 от 21.04.2020г. и писмо изх. № 7 от 12.03.2020 г., според които „*** – ***“ ООД е оспорило извършване на нарушения на договора и ЗУО, потвърдил е осъществено с писмо изх. № 7 от 12.03.2020 г. прекратяване на договора, считано от 23.03.2020 г. (без да е имало право да развали договора, дружеството – изпълнител е развалило договора – не е било изправна страна, в писмо от 12.03.2020 г. не са посочени каквито и да било действия на изпълнение на договора, от страна на „Балканфарма ***“ АД. Вместо това с предизвестие с изх. № 317 /24.04.2020 г. отправено до „*** – ***“ ООД - „Балканфарма – ***“ АД развалило договора. (цитат от предизвестие). Непредставянето на посочените писма и доказателствата за тяхното получаване, е обосновано с допуснати от първоинстанционния съд нарушения на правилата във връзка с доклада по спора – писмо изх. №299/14.04.2020г. с което изпълнителя е уведомен за недостатъците, и е поканено да изпълни задълженията си, неотстраняване на недостатъците, представляващи по същество скрити недостатъци в даления срок, разваляне на договора, с писмо – предизвестие изх. №317/24.04.2020г., считано от 28.04.2020г. Извън посоченото в процеса е разгледано и осчетоводяването на издадените фактури като акт на приемане/неприемане на

работата и по - точно като израз на неприемане. При наличие на посочените обстоятелства, подаването на исковата молба е определено, като грубо нарушение на добрите нрави, злоупотреба с процесуални права по чл.3 от ГПК. Според въззивника изпълнението на работата е свързано с възникнал пожар, причинил щети на Държавата и станал повод за образувано досъдебно производство. Оспорва се преценката на първоинстанционния съд, по размера на предявения иск, с оглед предвиденото в чл.1 т.1 от Анекс от 02.09.2019 г., предвиждащ заплащане на транспортна услуга за превоз на неретикулируем отпадък, получен от отпадъци с код 20 03 01 и третиран отпадък с код 15 01 05, от площадка на „*** – ****“ ООД до регионално депо за ТБО - *** – по 1.50 лв. за километър, фактурирано е разстояние от 166 км, надхвърлящо значително реалното разстояние между гр. *** и гр. ****, което е около 80 км., справка за което може да бъде направена от достъпни в интернет приложения, в отсъствие на клауза предвиждаща плащане на курсове в двете посоки.

В съответствие с изложеното е искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на решение, с което предявените искове да бъдат отхвърлени, поради липса на активна процесуална легитимация, неоснователност и недоказаност, както и за заплащане на разноски за производството.

Препис от жалбата е връчен на ищцовата страна - "****" ЕООД. В срока определен в чл. 259, ал. 1 ГПК по делото е подаден писмен отговор адв. П., като пълномощник на ищеца. В отговора се съдържа становище за правилност и законосъобразност на обжалвания съдебен акт. Срещу твърдения на жалбоподателя за законови нарушения във връзка с доклада по спора е противопоставено становище, че в открито съдебно заседание, такова възражение не е правено, пълномощника на ответника е приел окончателния доклад, разбрал е предмета на делото и е могъл да организира защитата си. Възразява срещу налични процесуални нарушения, допуснати от РС - Кюстендил, както при процедиране при доклада, така и при допускане и събиране на доказателства, в този смисъл се оспорва наличие на предпоставки за събиране на доказателства от въззивната инстанция, или пък посочените доказателства да отговарят на определенията - нови или нововъзникнали. Доказателствените искания са квалифицирани, като плод на злоупотреба с процесуални права. С оглед на представено с исковата молба уведомление с изх. №//12.03.2020г. от "**** ****" ООД до "Балканфарма - ***" АД съдържащо покана за изясняване на взаимоотношенията между страните, поради неизпратени заявки за извършване на дейности с отпадъци, с предупреждение, че при невземане на становище в определен срок договорът се счита за развален се поддържа възникнало състояние, съответстващо на действителното правно и фактическо положение - неизпълнение на задължение на ответника за възлагане на работа, даден подходящ срок за изпълнение, и разваляне на договора с посоченото писмо. В отговора се съдържа становище за недопустимост на възражения на "Балканфарма - ***" АД за нищожност на договора за цесия от 01.06-2020г., тъй като възразилия правен субект е трета страна по сделката, качество което изключва правен интерес от установяване нищожност на договора ,като сключени при липса съгласие и поради привидност, или като симулативен.Едновременно са изложени съображения за същността на договора и въздействието му в правната сфера на възразилата страна, като се оспорва, при надлежно уведомяване за цесията настъпване на някакви неблагоприятни последици, при гарантирано то закона право длъжникът да противопостави всички възражения, които произтичат от договора с целента.Същата причина се изтъква и като обстоятелство, изключващо допустимост на възражения за нищожност на договора за цесия поради нееквивалентност на престациите - цена на прехвърлянето, определеност или определяемост на същата, била ли е платена, като обстоятелства, касаещи целента и цесионера, всякакви уговорки между целента и цесионера са

определени, като относими и рефлектиращи единствено в тяхната правна сфера. С липса на доказателства се оспорва възражението за привидност на договора за цесия, противопоставя се обстоятелството, че предявяването на иска от цесионера за присъждане на вземането, предмет на цесията е ясно и недвусмислено доказателство, че договорът не е симулативен. Наред с горните в отговора се съдържа становище, обосноваване валидност на договора, като каузална сделка при яснота относно вида на сделката, като договор за покупко - продажба на вземания, за което свидетелстват: заглавието на договора, уговорките от същия, в съответствие с предвиденото в чл.100, ал. 1 ЗЗД - чл. 2 от договора, уговорки изпълващи изискващото се съгласно чл.183 ЗЗД съдържание на договора за продажба, по конкретно относно дължимата цена. Становището на ответника е, че след като прехвърлянето на вземането е с придобивна цел, оформено, като договор за покупко - продажба, то съдържанието на договора следва да се подчинява на изискванията за типа договор. Въззиваемата страна счита, че престацията е определена, определено е какво се дължи и начин на изпълнение.

В съответствие с изложеното е искането за оставяне на въззивната жалба без уважение, като неоснователна и заплащане на разноски за производството.

Посоченото определение с което е отхвърлена, като неоснователна молба за изменение на решението в частта за разноските е съобщено на страните, както следва, на „Балканфарма ****“ АД на 10.03.2022г., а на „****“ ЕООД на 14.03.2022г. В жалбата ищцовото дружество потвърждава искането си за присъждане на деловодни разноски в размер на 1550.00 лв., съобразно представен списък на разноски и писмени доказателства. Претенцията се основава на разпоредбите на чл. 72, чл. 78 ГПК, разпореждането на съда за внасяне на държавна такса по 4 иска и разпоредбата на чл. 7, ал. 2 т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като по трите иска с цена до 1000 лева, се претендира възнаграждение определено по силата на цитирания законов текст, а за четвъртия – 1720.32 лв., при условията на чл. 7, ал. 2 т. 2 от Наредбата. По отношение на предявените искове за заплащане на мораторни лихви, също 4 на брой се претендира определяне на възнаграждение на аналогичен принцип възлизащо на сума 1200 лв. Сумарно дължимото възнаграждение за адвокатски услуги е определено на сума 2540.42 лв., а претендираната сума 1550.00 лв, много под размера, предвиден в рамките на минималния размер по закон. Извън горното, основание в плащане на възнаграждение в по – висок размер жалбоподателят намира и във фактическата и правна сложност на делото, обусловена от наличие на арбитражна клауза, извършена цесия, договор с особености, което предопределя сложни правни конструкции и не може да се направи извод, че е налице разлика над минималния размер на възнаграждението. Сочи се като порок на акта и липсата на мотиви. Предвид наличните доказателства за платени разноски, и дължимостта на същите искането за заплащане на разноски възлизащи на 1550.00 лева се поддържа, съобразно представения списък на разноски, обуславящо и искане за отмяна на обжалваното определение, с присъждане на разноски в посочения размер.

В законоустановения срок – отговор по частната жалба е представен от „Балканфарма – ****“ АД, ЕИК **** представлявано от Г. М. и М. Ш., чрез пълн-к адв.С. А.. Становището на жалбоподателя е, че не са налице осем обективно съединени иска, както счита ищеца, един иск по чл.79, а.1 ЗЗД и иск с пр. основание чл. 86 ЗЗД, - един за реално изпълнение по договора и един за мораторно обезщетение за забава на парично задължение. Основанието за присъждане на сумите е Договор №15/2018г., за извършване на дейност с отпадъци по прилагане на Закона за управление на отпадъците и съответно неизпълнението на парични задължения по договора – за заплащане на възнаграждения за извършени услуги. Отделните фактури

според въззивното дружество не доказват наличие на отделни договори и основание, съответно начина на формулировка на исканията не означава предявяване на отделни иски, без каквато и да било специфика относно предявените суми – отразяващи множество задължения по един и същ договор. Материалния интерес по спора, обусловен от предявени главен осъдителен иск за реално изпълнение и акцесорен иск за мораторно обезщетение – възлиза на 2570.79 лев, при допуснатата грешка в решението по присъдена мораторна лихва за сума 144.00 лева, по претенцията за сума 1720.32 лева, вместо поисканата мораторна лихва 82.19 лв. в този смисъл определен погрешно материалният интерес на 2 632.60 лв. Така определения интерес обуславя с оглед Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения вземане за разноски именно в присъдения размер. В отговора е посочена съдебна практика – определение №336 от 29.09.2017г. на ВКС по ч.гр.д. №3288/2017г., III г.о, ГК и определение №114 от 12.03.2016г. на ВКС по гр.д. №55/2016г. II г.о, в подкрепа на становището, че при обективно съединяване на иски не винаги се дължи адв. възнаграждение за всеки иск, сочейки като непопадащи в това правило иски в условията на обусловеност, кумулативност, за които размерът на дължимото възнаграждение следва да бъде определен според обема на сборния интерес, за разлика от съединяване на оценяем и неоченяем, вещен, облигационен, установителен и конститутивен иски, налагащи несъмнено независима самостоятелна защита по всеки от тях, независимо от съотношението в което са съединени (определение № 22 от 16.01.2018г. на ВКС по гр.д. № 2668/2017 г., III г.о и определение № 585 от 14.02.2018 г. по в.ч.н.д. № 162/2018 г. ОС – Варна, определение № 643 от 02.10.2018 г. по в.ч.гр.д. № 532/2018 г. на Окръжен съд – Перник – възпроизведен е част от текста на съдебния акт. Обстоятелството, че двата обективно кумулативно съединени иска, се основават на един и същ юридически факт, за които материалния интерес се определя по правилото на чл. 72, ал. 2 ГПК, като сбор от цената на всички иски, както е прието в определение № 366/18.07.2016 г. по ч.гр.д. № 2443/2016 г. на ВКС, IV г.о, определение № 292/13.06.2017 г. по ч.гр.д. №2096/2017г. на ВКС, IV г. се сочи в потвърждение на тезата, че претендираното адв.възнаграждение е недължимо. В условията на евентуалност при предявени два иска – по чл. 79 ЗЗД на обща стойност 2460.59 лв. и иск за мораторна лихва, по чл. 86, ал. 1 ЗЗД на обща стойност 110.20 лв. ответното дружество допуска дължимост на адвокатско възнаграждение, определено съгласно Наредба №1 за минималните размери на адв.възнаграждения на сума 350.42 лв. - по иска с правно основание чл. 79 ЗЗД и 300.00 лева по акцесорния иск с пр. осн-е чл. 86 ЗЗД или 650.42 лева, при претендирани 1550.00 лв. Оспорва се като невярно твърдението, че при определяне на държавната такса първоинстанционният съд е изхождал от приемането за предявени 4-ри иска. Размера на събраната държавна такса – 148.42 лева, според въззиваемата страна, съответства на изчисления по два иска – с пр. осн-е чл. 79, ал.21 ЗЗД за сума 246.59 лв. и с пр. осн-е чл.86, ал.1 ЗЗД за сума 110.20 лева, по първия от които дължима е д.т. 98.42 лв., а по втория остатъка. В съгласие с приетото от съда е изразено становище, че спорът не се характеризира с фактическа и правна сложност, което обосновава адвокатско възнаграждение в минимален размер. В съответствие с изложеното искането е за потвърждаване на обжалвания съдебен акт.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбите, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът е приел въззивната жалба за допустима като изхождаща от страна в първоинстанционното производство, подадена в срок и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

На основание чл. 269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението в резултат на която намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

Според чл.269 ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, с изключение на спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

С оглед на изложените в жалбата доводи и възраженията в отговора на въззивната жалба, спорът във въззивното производство се концентрира в правилността на констатациите във връзка с фактологията засягаща предмета на сключения договор, неговото изпълнение респ. разваляне и съответно направените въз основа фактическите констатации на съда правни изводи.

След като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.12 ГПК във вр. с чл.235 ГПК прие за установено следното:

Пред РС *** са предявени от „****“ ЕООД срещу „Балканфарма ****“ АД обективно кумулативно съединени искиви претенции първата с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. с чл.266, ал.1 ГПК и по чл.86, ал.1 ЗЗД, по силата на които е заявено искане от ответника да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество суми в размер на: - 144,00 лв. с ДДС по фактура № 0000005700/10.02.2020 г. за транспорт на ПВЦ изрезки за периода от 01.02.2020г. до 10.02.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 10.04.2020 г. до датата на предявяване на иска - 30.07.2020г., в размер на 4,48 лв.; - 1720,32 лв. с ДДС по фактура № *****/ 10.02.2020 г. за извършено предварително третиране на отпадъци, заедно с мораторна лихва за периода от 10.04.2020 г. до датата на предявяване на иска - 30.07.2020г. в размер на 82,19 лв.; 298,80 лв. с ДДС по фактура № 0000005702/ 10.02.2020 г. за извършен транспорт на отпадъци до депо, заедно с мораторна лихва за периода от 10.04.2020 г. до датата на предявяване на иска - 30.07.2020 г. в размер на 14,28 лв., 297,47 лв. с ДДС по фактура № 0000005703/ 10.02.2020 г., за такса за депониране на 6,96 тона отпадъци, заедно с мораторна лихва за периода от 10.04.2020 г. до датата на предявяване на иска - 30.07.2020г. в размер на 9,25 лв., суми дължими на ищеца на основание сключен между „*** ООД и „Балканфарма ****“ АД договор за поръчка № 15/01.02.2018 г., както и анекс от 02.09.2019 г. и анекс от 20.11.2019 г. към процесния договор.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор. Навежда доводи за неоснователност на иска. Прави възражение за нищожност на договора за цесия, поради липса на съгласи и поради привидност, позовава се на арбитражна клауза, действието на която е игнорирано с договора за цесия. Обосновано е становище за неизпълнение на договора и е заявено искане с правно основание чл. 87, ал. 1 ЗЗД вр. чл.265, ал.2 ЗЗД за разваляне на процесния договор за поръчка поради пълно неизпълнение от страна на изпълнителя – ищец в производството – по същество възраженията във въззивната жалба са повторение на доводите в отговора на исковата молба, акцента е в поетото задължение за транспортиране на отпадъци до собствена площадка, предварително третиране(сортиране, балиране, разделяне), получен нерециклируем отпадък с код 20 03 01 и 15 01 05, да бъде транспортиран до Регионално депо за ТБО – ***, както и начина на изпълнение на дейността, в съответствие с предвиденото в Закона за управление на отпадъците. Заявено е, че в нарушение на посоченото в договора отпадъците, вместо в Регионално депо

ТБО- *** са изхвърлени в общински ПИ с кадастрален идентификатор 20763.51.11.Претендира разноси.

Страните не спорят, че е сключен Договор № 15/01.02.2018 г. между „*** ***” ООД, в качеството му на изпълнител и „Балканфарма – ***” АД, в качеството на възложител. Като неразделна част от договора са сключени Анекс от 20.11.2018 г. и Анекс от 02.09.2019 г. между страните по първоначалния договор.

Съгласно предмета на договора (чл.1)- страните са се задължили изпълнителят да събира и предава за своя сметка за последващо третиране на отпадъците, които се образуват от производствената дейност на възложителя, описани по код и наименование в Наредба №2/23.07.2014г. за класификация на отпадъците, от обекта на възложителя, находящ се в гр.***, ул.“***”№3, индивидуализация на отпадъците в Приложение №1 и Приложение №1.2.В чл.1, ал.2 е уточнено, че ще бъдат транспортирани отпадъци с код т.1 20 03 01 – смесени битови отпадъци, от площадка на „Балканфарма ***” АД до „*** ***” ООД, за извършване на предварително третиране, получения нерециклируем отпадък транспортиран в региотнално депо за ТБО – ***.В т.2 е предвидено, че строителни отпадъци с кодове 17 01 07, 17 09 04, отпадъци с код 18 01 04, ще се осъществява от площадката на „Балканфарма ***” АД до региотнално депо за ТБО – ***. В т.3 са посочени за транспортиране срещу възнаграждение композитни, многослойни опаковки – с код 15 01 05, както, че Транспортът ще се осъществява от площадката на „Балканфарма ***” АД до „*** ***” ООД, за извършване на предварително третиране и съхранение. Уточнено е в чл.5, ал.1, че изпълнителят е предоставил на Възложителя 3 бр. метални контейнера и 4 бр.открити метални контейнера.Според чл.6, ал.1 от договора ИЗПЪЛНИТЕЛЯТ се задължава да плати на възложителя цената за приети отпадъци ОПИСАНИ В ПРИЛОЖЕНИЕ 1, плащане в срок от 60 дни от издаване на фактура от изпълнителя въз основа на отчетените количества отпадък. В чл.7, ал.1 е обективизирано задължение за плащане от Възложителя на цената на третиране на отпадъци, упоменати в Приложение №2 от договора, като плащането следва да се извърши по банков път в срок от 60 дни, от издаване на фактура от Изпълнителя въз основа на отчетени количества. В чл.7, ал.2 са посочени следните цени: за изпълнение по чл.чл.1, ал.2 т.1 – 40 лв. курс от Балканфарма до „*** – ***” ООД, 0.10 лв/ тон/ кв за транспортна услуга от „*** – ***” ОД до депо **** за ТПО, такса в размер на 40.00 лв. за депониране Депо ****, такса в размер на 2.74 лв/ тон отчисление по чл.60 ЗУО за бъдеща рекултивация на Депо – ***, такса в размер на 45лв/ тон за отчисление по чл.64 ЗУО, платива по открита в РИОСВ целева сметка в Община ***.

За изпълнение на договореното в чл.1,ал.2 т.3 от Договора е предвидено плащане на възнаграждение в размер на 40 лв/ курс от Балканфарма до „*** – ***” ООД.За повишаване или намаляване на пазарната цена с повече от 5% от обявените, страните са се задължили своевременно да актуализират цените по Приложение №1 и Приложение №2, с Анекс към договора.

В чл.12 от договора е предвидено, че предаването на количествна се удостоверява с приемо – предавателни протоколи и/ или санитарни бележки, подписани от представители на двете страни.В отсъствие на друга уговорка, приемането – предаването следва да се извърши при мястото на тяхното образуване на площадка, находяща се в гр.***, ул.“***”№3.В чл.13, ал.1 също е договорено, че предаването и приемане на отпадъци следва да се удостовери с надлежно попълнен, подписан и подпечатан идентификационен документ, в съответствие с предвиденото в Наредба №1 от 04.06.2014г., за реда и образците, по които се предоставя информация за дейности по отпадъците, както и реда за водене на публични регистри.

В чл.14 възложителя е поел задължение да плаща дължимите отчисления, съобразно Наредба №7/19.12.2013г. за всеки тон депониран отпадък по реда

на чл.64 ЗУО, по открита в РИОСВ целева сметка на Община ****.

В чл.17, ал.1 от договора е предвидено издаване на кантарни бележки за количества приети отпадъци и заверяване на приемо- предавателни протоколи за извозени производствени отпадъци и/ или идентификационен документ за опасни отпадъци, изготвен от страна на Възложителя.

В чл.18 е обективизирано поето от изпълнителя задължение отпадъците да бъдат третираны, в съответствие с предвиденото в Закона за управление на отпадъците и подзаконовы нормативны акты по управление на дейностите с отпадъци.

В чл.20, ал.1 е посочен срок на действие на договора – 1 годишен считано от датата на подписването му (не е посочена различна дата от датата отразена в заглавната част на договора).

В чл.21 е посочена възможност за прекратяване на договора, при нарушение разпоредбите на закона със 7 – дневно писмено предизвестие, отправено от изправната страна до неизправната а в т.4 с едномесечно предизвестие от всяка от страните.

С анекс от 02.09.2019 г. към процесния договор страните са предоговорили цените за услугата по третиране на отпадъците.

По делото са представени 4 броя фактури, издадени от „*** – ****“ ООД. Първата от тях - фактура № 0000005700/10.02.2020 г. е на стойност от 144,00 лева с ДДС за извършена услуга - транспорт на ПВЦ изрезки и други БО за периода от 01.02.2020 г. до 10.02.2020 г. По втората фактура № *****/10.02.2020 г. в размер на 1720,32 лв. с ДДС е за извършено предварително третиране на отпадъци 2580 кг. И 12 540 кг. Третата фактура № 0000005702/10.02.2020 г. е на стойност 298,80 лв. с ДДС за извършен транспорт на отпадъци до депо, а четвъртата фактура № 0000005703/10.02.2020 г., е на стойност 297,47 лв. с ДДС за извършена услуга – такса депониране на отпадъци.

От заключението по изготвената и приета в първоинстанционното производство съдебно – счетоводна експертиза се установява, че процесните фактури са осчетоводени в ответното дружество на 19.02.2020 г. по сметки 602 „Разходи по производствени отпадъци“ „ДДС –а покупик“ и в Кредит на счетоводна сметка 401, отчитаща задължения към доставчик „*** ****“ ООД, отразени в дневника за покупки и справка декларация за м.02.2020г., не е осчетоводено плащане и фактурите са отразени в кредита на сметка 401 – „Доставчици“, отчитаща задължение за плащане към доставчик „*** ****“ ООД. Размерът на дължимото обезщетение за забава в плащането на сумите по фактурите , за периода от 10.04.2020г. до 30.07.2020г. е определено от вещото лице на 76.56 лв. Фактурите се отразени и по счетоводните книги на ищцовото дружество, в дневника за продажби м.февруари 2020г., справка декларация за същия период и е внесено дължимово ДДС за периода м.февруари 2020г. в полза на бюджета. Също така “Балканфарма ****“ АД е ползвало данъчен кредит по начислено ДДС, в месеца на издаването им, през м.януари 2020г. Счетоводните книги на ищцовото дружество са водени редовно.

В приемо-предавателен протокол, подписан от представители на двете страни, за периода 03-10.02.2020г., е отразено, въз основа на кантарни бележки предадени отпадъци код 20 03 01 -2580 кг. , ПВЦ блистери код 15 01 05 – 2540 кг, третираны(сортиране , разделяне, балиране) други отпадъци код 20 03 01 – 2580 кг, ПВЦ блистери код 15 01 05- 2540 кг, депонирани – 6960 кг, или общо депонирани 6 960 кг. Посочена е и кантарна бележка, издадена от „*** – ЕКО „АД - за 9420 кг, -0000038699/04.02.2020г. , от които получени от „Балканфарма ****“ АД – 6960 кг.

Няма спор между страните, за това, че с решение №100/ 04.06.2020г. по канд 61/2020г. Кюстендилският административен съд е потвърждено

наказателно постановление, с което на Директора на РИОСВ – Перник е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв., за извършено през 2018г. нарушение по чл.38, ал.1 ЗУО, на основание чл.155, ал.1 ЗУО, касаещо имот с идент.20763.51.11(според изложението в мотивите на съдебния акт).

С решение №32 от 21.02.2022г. на Кюстендилския административен съд са отменени задължителни предписания, обективирани в Констативен протокол №28/29.01.2020г., от Регионална инспекция по околна среда, която е осъдена да заплати на „*** – ****“ ООД сума в размер на 1920.00 лв – деловодни разноски.Санкцията е свързана с установени при проверка на 29.01.2020г. нарушения във връзка с осъществявана от дружеството дейност в имоти с ПИ 210763.51.11 и 20763.50.55, 20763.50.54, 20763.50.50, 20763.50.51 и 20763.50.52.78 Проверката е свързана с установе

С договор за цесия на парични вземания от 01.06.2020г. „*** – ****“ ООД прехвърля на „Балканфарма – ****“ АД придобито на основание Договор от 01.02.2018г. въз основа на фактури с номера, сред които и процесните вземане, възлизащо на 23 97.84 лв, безвъзмездно и срещу цена 5000.00 лв., платена в брой преди датата на подписване на договора.В чл.3 е предвидено задължение за цедента да уведоми длъжника за прехвърленото вземане, в срок от 2 месеца, от подписване на договора , писмено с ведомление.

Уведомление за цесия с дата 01.06.2020г. се съдържа в делото (л.15), на л.12 от делото е приложена покана за доброволно изпълнение изх. №22/24.06.2020г, за сумата 23 975.84 лв., обратна разписка за получена писмена пратка от „Балканфарма – ****“ АД на 25.06.2020г.

Въз основа на същите доказателства е направил своите изводи за фактологията обусловила спора между страните, първоинстанциярайонен съд.Доколкото е налице някаква непълнота на акта тя не е в полза на въззивника, видно от съдържанието на Договора – чл.1 и чл.2 (ПО ГОРЕ, КЪДЕТО уговорката за предаването на отпадъци за обработка и транспортиране е с първоначално местоназначение площадка на“*** ****“ ООД –а третиране и впоследствие до ***.Не е отбелязано в първоинстанционния съдебен акт и изобщо не се коментира в жалбата, приемо – предавателен протокол, подписан от представител на въззивното дружество, според отразеното в който на същия е представена кантарна бележка за депонирани отпадъци в ЕКО АД, Констинброд и то в количество – абсолютно съвпадащо с посоченото в този приемо – предавателен протокол , в който са описани получени от ищцовата страна битови отпадъци код 20.03.01 2580 кг., ПВЦ блистери, код 15 01 05 – 2540 кг, третиране/ сортиране, разделяне, балиране) – други битови отпадъци код 20 03 01 – 2580 кг, ПВЦ блистери, код 15 01 05 – 2540 кг.Касае се за частен свидетелстващ документ, който на основание чл.180 ГПК –представлява доказателство за това, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица, доколкото е подписан.Касае са изявление, което представлява признание за неблагоприятен факт за въззивната страна и доказателствената тежест на документа не е оборена и въобще не е коментирана в хода на първоинстанционното производство и във въззивното от жалбоподателя.Доколкото този протокол не е оспорен, подписан от представител на дружеството от лице с имена различаващи се от посочения по делото органен представител, приложение намира разпоредбата на чл.301 ТЗ според която - когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването.Протоколът не само не е оспорен като писмено доказателство по делото, но и обстоятелства идентични с удостоверените в същия, са отразени във фактури, които въззивникът е осчетоводител в своите счетоводни книги.

Предвид съдържанието на сключения между страните договор № 15/ 01.02.2018г. за извършване на дейност за обработка на отпадъци, ведно с

приложимите към него Анекси от 20.11.2018 г. и 02.09.2019 г., очертаващи всички необходими условия по договора – поето задължение за приемане, третиране и транспортиране(в отсъствие на Приложение 1.1. и Приложение 1.2) на смесени битови отпадъци код т.1 20. 03.01 – транспорт от площадката „Балканфарма I ***“ АД до „*** – ***“ ООД за извършване на предварително третиране, а получения неретируем отпадък Регионално депо за ТБО-***, и отпадъци код 15 01 05 – композити, многослойни опаковки от площадката „Балканфарма ***“ АД до Регионално депо ТБО-***, неоспорен и представения приемо- предавателен протокол от 10.03.2020г. подписан от въззивното дружество извод за неизпълнение на задълженията по договора не може да бъде направен.Изобщо твърденията свързани с някаква санкция на дружеството – изпълнител, поради нарушения по чл.38, ал.1 ЗУО не са относими към конкретната сделка, част от поредица такива, доколкото са свързани с нарушение, установено през 2018г.Задължението за заплащане на възнаграждение от ответника произтича от факта на изпълнение от страна на изпълнителя на възложената работа, а размерът се определя съобразно издадените фактури, ако работата по тях е приета от възложителя. Спецификата в процесния договор произтича от предмета му, а именно извършване на услуги по третиране на отпадъците, която дейност е нормирана от Закона за управление на отпадъците и подзаконовите нормативни актове по управление на дейностите с отпадъци – чл. 18 от договора.Към доказателствения материал в производството е приложено Решение № 100/04.06.2020 г. по КАНД № 61/2020 г. по описа на Административен съд – Кюстендил, с което е потвърдено Наказателно постановление № 20-А-5/24.06.2019 г., издадено от Директора на РИОСВ – Перник за нарушение от страна на „***-***“ ООД на правилата на ЗУО, по-конкретно чл.38, ал.1 от ЗУО.както бе отбелязано касае се за нарушение извършено през 2012г., нарушената разпоредба на посочения член гласи, че дейностите с ОЧЦМ, отпадъци от метални опаковки, ИУЕЕО, НУБА и ИУМПС се извършват само на площадки, разположени на територии, за които съгласно устройствен план са допустими производствени и складови дейности, на пристанища за обществен транспорт с национално и регионално значение и на обекти на железопътната инфраструктура със стопанско предназначение. Цитираното решение доказва, че „*** – ***“ ООД не е спазвало изискванията за извършване на дейности с посочените видове отпадъци, като е складирало последните в обекти, за които липсва разрешение за извършване на дейност от дружеството-изпълнител. Констатираното нарушение е извършено през времетраене на настоящия договор и засяга дейността, която се явява задължение за изпълнителя по договора.През 2020г. дружеството отново е било обект на проверка , били са дадени предписания, във връзка с констатирани, с оглед отразеното в мотивите отпадъци, намиращи се извън границите на площадката за третиране на отпадъци.Поради недоказаност на притежание на отпадъците, предписанията са били отменени с решение на КнАС №32 от 21.02.2022г. адм.д.№327/2021г.т.е липсват доказателства за неизпълнение на задължението, приравнено на пълно неизпълнение, тъй като целта на възложената работа от страна на ответното дружество е била постигната, ако и доколкото отпадъците е следвало да бъдат транспортирани до друга площадка, то това е могло да бъде направено впоследствие, липсва основание за разваляне на договора.Възложителят не е освободен от заплащане на възнаграждение при недостатъци на претириания резултат, но може да упражни едно от регламентирания права в този случай: да иска поправяне на работата от самия изпълнител; да иска заплащане на разходите за отстраняване на недостатъците, ако то е извършено от трето лице или да иска съответно намаляване на възнаграждението. Ако претирираното е негодно за неговото договорно или обикновено предназначение, са налице съществени недостатъци, които обосновават право за възложителя по чл. 265, ал. 2 от

ЗЗД да развали договора.

Във връзка с наведеното от въззивното дружество възражение за нищожност на договора за цесия, настоящият съдебен състав приема следното. Въпросите за валидността на договорите за цесия са разгледани в практиката на Върховния касационен съд, намерила отражение в решение № 60256/07.03.2022 г. по гр.д. № 3590/2020 г. на ВКС и Решение № 137/19.11.2021 г. по гр.д. № 2499/2020 г. на ВКС, които настоящия съдебен състав споделя е прието, .Според приетото длъжникът не е легитимиран да оспори валидността на договора за цесия по иск относно цедираното вземане, освен в предвидените от закона случаи, когато прехвърлянето на вземането е изрично забранено или допустимо при изрично установени условия, които не са спазени. Приема се, че доколкото страни по договора за цесия са цедентът и цесионерът, този договор не създава нови права и/или задължения в правната сфера на длъжника, като само се променя лицето, на което той трябва да изпълни. Поради това е прието, че длъжникът не е страна по договора за цесия. Нищожността е съществен порок на сделката и на нея може да се позове всеки, имащ интерес от това. Длъжника по договора за цесия не може да коментира валидността на насрещните волезиявления на страните по сделката. Единствената предизвикана от договора за цесия промяна в неговата правна сфера е смяната на кредитора, той няма връзка с постигнатата договореност, причините за същата, предвид което и не може да се позовава на нищожност поради липса на съгласие, противното би било равнозначно на признаване на право на цесионера, като трето лице да иска разваляне на договора, при неизпълнение, което е абсолютно недопустимо. На новия кредитор могат да бъдат противопоставени всички възражения, които длъжникът е имал към стария кредитор, включително тези за нищожност, унищожаемост и разваляне на договора. Законът обаче не е вменил в задължение на длъжника да извършва проверка дали новият кредитор е придобил вземането валидно, поради което за валидността на изпълнението е без значение дали договорът за цесия страда от пороци и какви са те. Тъй като настоящия казус не разкрива никакви особености, въззивната инстанция приема, че длъжникът по цедираното вземане не е процесуално легитимиран да оспорва валидността на договора за цесия.

Доколкото по вече прекратения договор е останало незаплатено възнаграждение за дейността на изпълнителя, който в подкрепа на повдигнатото фактическо твърдение, че е изпълнил възложената от ответника работа, е представил процесните 4 фактури, приемо – предавателен протокол, подписан от страните по договора, съдът формира извод, че изпълнителят е извършвал дейности по събиране, третиране и транспортиране на получените от производствената дейност отпадъци на възложителя „Балканфарма ***“ АД.

След като договора за цесия за валиден, налице е надлежно отправено уведомление за извършената цесия, изходящо от цедента до „Балканфарма ***“ АД, с дата 10.06.2020г. (л.71 от първоинст. Дело) и разпореждбата на чл.235, ал.3 ГПК, според която съдът взема предвид и настъпили в хода на производството обстоятелства, ищцовата страна се явява активно – материално правно легитивирана във връзка с процесното вземане.

"Балканфарма -***" АД - възложителя следва да заплати договореното възнаграждение. Фактическата констатация, че възложената по договорите работа е била изпълнена от ищеца и приета от ответника, се подкрепя и от заключението на ССЕ, от което се установява, че за процесните фактури са направени записвания в търговските книги на ответника и са включени от него в справка -декларация по ЗДДС. За значението на фактурите отразяващи възникналото между страните правоотношение и осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС, като акт на недвусмислено признание на задължението по тях е налице съдебна практика - решение № 45 от 28.03.2014 г. по т.д. № 1882/2013 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, решение № 42 от 19.04.2010 г. по т.д. № 593/2009 г. на II Т.О., решение № 166 от 26.10.2010 г. по т.д. № 991/2009 г. на II Т.О., решение № 23 от 07.02.2011 г. по т.д. № 588/2010 г., II Т.О., решение № 34 от 22.02.2010 г. по т.д. № 588/2009, постановени по реда на чл. 290 ГПК.

Както се установи, процесните фактури са осчетоводени както от ответното дружество, така и от „*** ***” ООД.

Дължимата и незаплатена сума по тях е в общ размер на 2460,59 лева, от които сумата в размер на 144.00 лв. с ДДС по фактура № 0000005700/10.02.2020г., 1720.33 лв. с ДДС по фактура № *****/10.02.2020 г., 298.80 лв. с ДДС по фактура № 0000005702/10.02.2020г. и 297.47 лв. с ДДС по фактура №0000005703/10.02.2020г.

Установен е и размерът на акцесорната претенция по чл. 86 от ЗЗД, за периода от падежа на задължението, настъпил на 10.04.2020 г., до датата на предявяване на иска – 30.07.2020г. в размер общо 76,56 лева, като сбор от дължимите суми за забава в плащането на всяка една от фактурите. С решението си районният съд е присъдил мораторна лихва по задължението по ф-ра № *****/10.02.2020 г. в размер 144 лв., който е различен от претендираната с исковата молба сума 82,19 лева. В посочената част решението постановено в отклонение от искането по чл.6, ал.2 ГПК е недопустимо и следва да бъде обезсилено.

Поради съвпадане на правните изводи на двете съдебни инстанции решението на районния съд ще бъде потвърдено в частта, с която ответното дружество е осъдено да заплати на ищцовото дружество сумите по издадените фактури, ведно със законната лихва върху тях от датата на предявяване на иска – 30.07.2020 г. до окончателното изплащане, и отчасти отменено спрямо размера на присъдените суми в частта, в която ответното дружество е осъдено да заплати мораторна лихва върху процесните суми.

Решението в частта, с която е присъдена законната лихва върху начислената мораторна лихва, е неправилно и ще бъде отменено. Олихвяването на изтекли лихви /анатоцизъм/ е подчинено на специален правен режим, като съгласно чл.10, ал. 3 ЗЗД същото става съобразно наредбите на Българската народна банка, т.е. допустимо е само доколкото законът изрично го допуска и по ред и условия, определени в нормативен акт. Уговарянето на лихва върху лихва е допустимо в отношенията между търговци / чл. 294, ал. 2 от ТЗ/, която норма указва, че лихва върху лихва се дължи само ако е уговорена – каквито уговорки обаче липсват в процесния

договор и анекси към него.

По частната жалба:

С определение № 206 от 28.02.2022г. е отхвърлена като неоснователна, молба с вх. № 855 от 01.02.2022г. подадена от адв. П. П. от АК - ****, със съдебен адрес гр. ****, ул. "****" 43а, ет. 2, ап. 3 в качеството на пълномощник на „****“ ЕООД, ЕИК **** съдържаща искане за изменение на решение № 64 от 26.01.2022г., постановено по делото, в частта, в която „Балканфарма – ****“ Ад е осъдено да заплати направените от „****“ ЕООД съдебни разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 414.28 лева, чрез заплащане на адв. възнаграждение в размер на 1550.00 лв

Районният съд е приел, че са предявени два обективно съединени иски – един по чл.79, ал.1 ЗЗД и един по чл.86, ал.1 ЗЗД. Позовал се е на Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, където дължимото възнаграждение се определя въз основа на материален интерес при оценяемите иски, а не за брой предявени иски.

С частната жалба се възразява срещу така формираните правни изводи. Конкретно оплакванията са свързани с незачитането на разпоредбите на чл. 78 и следващи от ГПК. Заявено е, че доколкото са водени осем оценяеми иска, се дължи възнаграждение за всеки от тях, като при определянето му за всеки един от тях следва да се съобразят разпоредбите на чл. 7, ал. 2 НМРАБ, както и фактическата и правна сложност на делото. Предмет на разглеждане в първоинстанционното производство са два иска – иск по чл.79, ал.1 ЗЗД за претендираната главница по фактурите и иск с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за претендираните мораторни лихви. Вземанията за главница и лихва по отделните фактури не формират различни иски, доколкото се основават на повтарящо се изпълнение въз основа на един и същ договор. При кумулативно съединяване на иски на основание чл.2, ал.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковете, т.е дължи се адв.възнаграждение при материален интерес определим от заявените на различните правни основания суми - 2460.59 лв и 110.20 лв. Съответни са разпоредбите на чл.7, ал.2 т.1 и т.2, обосноваващи дължимост на минимално възнаграждение, възлизащо на 400.00 лв. за иска по чл.86, ал.1 ЗЗД и 546.05 лв. по иска с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД. Сборът на двете минимални суми възлиза на 946.05 лв. Платено възнаграждение в размер на сума над 1000.00 лв до 1550.00 лв., при това положение е прекомерно, предвид факта, че се касае за осъществено представителство от един и същ адвокат по няколко дела, неразличаващи се съществено от фактическа и правна страна. 2. при интерес от 1000 до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв.

С оглед изхода на спора и обема на представителство по приложените пълномощни и договори за правна защита и съдействие съдът намира, че на възземаемата страна по въззивната жалба срещу цитираното решение от 26.01.2022г. - „****“ ЕООД, следва да бъде присъдена сумата от 1000 лв. разноски за настоящата инстанция за адвокатско възнаграждение (за процесуално представителство пред въззивната инстанция), като посоченият в договора за правна помощ размер, предвид своевременно направено възражение за прекомерност на разноските и изложените по горе съображения намалява именно до посочената сума, по изложените съображения. Дължима е и сумата 15.00 лв. платена държавна такса за частна жалба.

Спорове, които имат за предмет правоотношения, свързани или произтичащи от т. нар. обективни или абсолютни търговски сделки от кръга на посочените в чл. 1, ал. 1 ТЗ, представляват търговски дела по аргумент от

чл. 365, т. 1 ГПК. По изложените съображения, тъй като настоящото дело има търговски характер и с оглед цената на иска, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. 2 ГПК.

Водим от горното и на основание чл.269 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 64/26.01.2022г. постановено по гр.д. № 1867/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, в частта, в която „Балканфарма – ****“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. **, ул. “****“ № 3 е осъдено да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. **, ул. “****“ № 2, представлявано от Р. И., сумата над 82.19 лева до 144.00 лв., като обезщетение за забава, дължими мораторни лихви, начислени върху сума 1720.32 лв. с ДС, дължима сума по фактура №*****/10.02.2020г., за извършено предварително третиране на отпадъци, заедно с мораторни лихви за периода от 10.04.2020г. до деня, предхождащ датата на подаване на исковата молба в съда 30.07.2020г. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОТМЕНЯ решение № 64/26.01.2022г. постановено по гр.д. № 1867/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, в частта, в която „Балканфарма – ****“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр.**, ул. "****" №3 е осъдено да заплати на "****" ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. **, ул. “****“ № 2 сумата над 76.56 лева до 110.00 лв, като обезщетение за забава, мораторни лихви върху сумите по фактури №0000005700/10.02.2020г. за транспорт на ПВЦ изрезки за периода от 01.02.2020г. до 10.02.2020г. - 144.00 лв., по фактура №*****/10.02.2020г., за извършено предварително третиране на отпадъци -1720.32 лв с ДДС, 298.80 лв. с ДДС по фактура № 0000005702/10.02.2020г. за извършен транспорт на отпадъци по депо и 297.47 лв. с ДДС по фактура №0000005703/10.02.2020г. за такса за депониране на 6.96 тона отпадъци.

ОТХВЪРЛЯ, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от "****" ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. **, ул. “****“ № 2 срещу "Балканфарма – ****“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление

гр.***, ул."*****"№3 иск с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата над 76.56 лева до 110.00 лв., представляваща обезщетение за забава, мораторни лихви върху сумите по фактури №00000005700/10.02.2020г. за транспорт на ПВЦ изрезки за периода от 01.02.2020г. до 10.02.2020г., 1720.32 лв с ДДС по фактура №*****/10.02.2020г., за извършено предварително третиране на отпадъци, 298.80 лв. с ДДС по фактура № 00000005702/10.02.2020г. за извършен транспорт на отпадъци по депо и 297.47 лв. с ДДС по фактура №00000005703/10.02.2020г. за такса за депониране на 6.96 тона отпадъци, за периода от 10.04.2020г. до датата на подаване на исковата молба в съда - 30.07.2020г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 64/26.01.2022г. постановено по гр.д. № 1867/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, в частта, в която „Балканфарма – ****“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр.***, ул."*****"№3 е осъдено да заплати на "****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. "****" № 2 сумите, както следва: 144.00 лв. с ДДС по фактура №00000005700/10.02.2020г. за транспорт на ПВЦ изрезки за периода от 01.02.2020г. до 10.02.2020г., 1720.32 лв с ДДС по фактура №*****/10.02.2020г., за извършено предварително третиране на отпадъци, 298.80 лв. с ДДС по фактура № 00000005702/10.02.2020г. за извършен транспорт на отпадъци по депо и 297.47 лв. с ДДС по фактура №00000005703/10.02.2020г. за такса за депониране на 6.96 тона отпадъци, ведно със законната лихва върху посочените суми, за периода от 30.07.2020г. - датата на подаване на исковата молба в съда, до окончателното изплащане, както и в частта ОТНОСНО ПРИСЪДЕНИ МОРАТОРНИ ЛИХВИ ЗА СУМАТА до 76.56 лв.

ОТМЕНЯ определение № 206/28.02.2022г. постановено по гр.д. № 1867/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, в частта, в която е отхвърлена, като неоснователна молба с вх.№855/01.02.2022г. подадена от П. П. - адвокат АК - ****, със съдебен адрес гр.****, ул."*****"№43а, ет.2, ап.3, в качеството на пълномощник на "*****" ЕООД, ЕИК ****, относно изменение на решение №64 от 26.01.2022г., постановено по гр.д.№1867/2021г. в частта за разноските, чрез увеличаване на дължимата сума за адвокатско възнаграждение от 414.28 лв. на 1000.00 лв. респ. общата сума за разноски от 862.70 лв на 1448.42 лв., КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ решение №64 от 26.01.2022г., постановено по гр.д. №1867/2021г. в частта за разноските, като УВЕЛИЧАВА размера на дължимите от "Балканфарма - ***" АД, ЕИК **** на "Рея Уест" ЕООД, ЕИК **** РАЗНОСКИ ОТ 862.70 лв. на 1448.42 лв, респ. дължимото адвокатско възнаграждение от 414.28 лв на 1000.00 лв.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 206/28.02.2022г. постановено по гр.д. № 1867/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, в частта, в която е отхвърлена, като неоснователна молба с вх.№855/01.02.2022г. подадена от П. П. - адвокат АК - ****, със съдебен адрес гр.****, ул."****"№43а, ет.2, ап.3 , в качеството на пълномощник на "****" ЕООД, ЕИК ****, относно изменение на решение №64 от 26.01.2022г., постановено по гр.д.№1867/2021г. в частта за разноските, чрез увеличаване на дължимата сума за адвокатско възнаграждение над 1000.00 лв до 1550.00 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____